

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku T. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 października 2010 r.,
zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 kwietnia 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2010 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił apelację T. C. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 czerwca 2009 r., którym oddalono odwołanie T. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 19 lutego 2009 r., mocą której odmówiono jej przeliczenia renty rodzinnej.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, że pełnomocnik odwołującej się nie dopełnił obowiązku uiszczenia od wniesionej apelacji opłaty podstawowej, będącej opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. Sąd stwierdził, że przepis art. 130² § 3 k.p.c. został co prawda uchylony z dniem 1 lipca 2009 r. ustawą z 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego

oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 234, poz. 1571), zgodnie jednak z treścią art. 8 ustawy zmieniającej przepisy ustawy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie. Ponieważ w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wszczęcie postępowania inicjuje wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego, a „odwołanie T. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 19 lutego 2009 r. wpłynęło do Sądu Okręgowego w dniu 26 marca 2009 r.”, to wszczęcie postępowania nastąpiło przed wejściem w życie ustawy z 5 grudnia 2008 r., w związku z czym w sprawie ma zastosowanie przepis art. 130² § 3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2009 r.

Na postanowienie to pełnomocnik odwołującej się wniósł zażalenie, zarzucając mu „rażące naruszenie art. 130² § 3 k.p.c. i art. 370 k.p.c. polegające na błędnym i niezgodnym z rzeczywistością przyjęciem, iż strona powodowa (apelująca) nie uiściła kwoty 30 zł tytułem opłaty apelacyjnej” oraz o „dopuszczenie na powyższą okoliczność dowodu uiszczenia przez stronę apelującą opłaty w wysokości 30 zł na konto Sądu Okręgowego z dnia 14 sierpnia 2009 r.”.

W uzasadnieniu wskazano, iż wbrew twierdzeniu Sądu opłata została uiszczona. Ponadto pełnomocnik podniósł, że nie jest przekonany „czy zaskarżone postanowienie dotyczy apelującej albowiem na str. 5 uzasadnienia do otrzymanego postanowienia, błędnie stwierdzono, iż odwołanie od decyzji dotyczyły decyzji ZUS z 19 lutego 2009 r. a wpłynęło do Sądu Okręgowego w dniu 26 marca 2009 r. Podane daty nie mogą dotyczyć T. C.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione, bowiem Sąd drugiej instancji błędnie przyjął, że pełnomocnik powódki (radca prawny) nie uiścił opłaty od apelacji. Jak wynika z akt sprawy, odpis wyroku Sądu pierwszej instancji doręczony został pełnomocnikowi ubezpieczonej w dniu 31 lipca 2009 r. W dniu 14 sierpnia 2009 r. (w przepisany terminie) wpłynęła do Sądu Okręgowego apelacja ubezpieczonej. W tym samym dniu została ona opłacona opłatą podstawową w wysokości 30 zł, co potwierdza kserokopia przelewu bankowego tej kwoty dokonanego za pośrednictwem urzędu pocztowego, a także „polecenie przelewu” wskazujące dzień 14 sierpnia 2009 r. -

jako datę wpływu powyższej kwoty na rachunek bieżący dochodów Sądu Okręgowego. Stąd też spełniony został obowiązek profesjonalnego pełnomocnika polegający na uiszczeniu - bez wezwania sądu – stosownej opłaty, który wynikał z treści art. 130² § 3 k.p.c., sprzed nowelizacji tego przepisu dokonanej ustawą z 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw. Nie było zatem podstaw do odrzucenia apelacji przez Sąd drugiej instancji w oparciu o przepis art. 373 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.